

JA?

JA. Tako kratka riječ,
a tako važna meni.
I svakome je bitna,
a svima je drugačija.

Jer samo sam sebi JA ja.
Nikome drugom ne mogu reći JA.

I tko sam to JA?
Što bi to spadalo pod ono što sam JA?
I kamo ide to JA?
I od kuda dolazi?
I kakvog smisla to postojanje jednog JA
i kakvog smisla ima koraćanje jednog JA.

Hoću li i u vječnosti JA biti ja?

I jesam li sam JA uopće ja?
Postoji li u meni jedan JA
kojem ne dam da bude ja,
nego sam JA jedan drugi ja

oblikovani od mnoštva vanjskog utjecaja.

A jesam li pak na drugoj strani onih JA
koji ne daju drugome da bude TI,
nego uzimaju i svoj JA i drugo JA,
i žele od svih drugih pokupiti njihov JA,
da bi bio što veći.

A JA **se** ne postaje tako veći...

JA **se** postaje veći onda kada JA nestaje
onda kada JA umire sebi,
da bi NETKO, kome ide JA, postajao veći.

Da!

Smisao JA jest u tome da ON bude JA.

Nikolina Janja Vujica

Pjesma ima pomalo neobičnu formu. Koristila sam se igrom riječima stavljajući naglasak na riječi JA. Ponavljanje te riječi kroz cijelu pjesmu dobiva smisao i razrješenje u posljednjem stihu. Pjesma je pisana u filozofskom duhu, te se stoga tako treba i čitati.